

Буденъ и Сѣнь

Горското джудже, съ дългата, бѣла брада и високата, островърха шапка съ звънчета, изчука три пѣти на прозореца, до който бѣше креватчето на Петя.

Петьо трепна. Той погледна презъ прозореца. Най-напредъ се уплаши. Но джуджето тъй мило се поклони и така миловно се усмихна, че Петьо отвори прозореца и се измъкна отъ кѣщи. Никой не го усѣти.

Нощта бѣше тиха и ясна. Цвѣтята изпълняхъ въздуха съ благоухание. Луната хвърляше свѣтли петна по пѣтекитѣ въ градината. Петьо и джуджето преминаха градината, излѣзоха въ улицитѣ, преминаха и тѣхъ, после преминаха и полето и стигнаха гората...

Когато навлѣзоха въ гората, Петьо попита:

— Ти отъ добритѣ джуджета ли си, които обичатъ децата?

— Да, да, азъ съмъ отъ добритѣ джуджета, които обичатъ

децата!... Но ти треперишъ, Петьо, студено ли ти е? Страхъ ли те е въ гората?

— Не, не ме е страхъ!

Петьо искаше да се покаже юнакъ, но джуджето, което всичко разбираше, наметна Петя съ вълшебно наметало. И изведнажъ на Петя стана топло и приятно...

— Тази нощъ раздавамъ подарѣци на децата. И тебе искамъ да дая, — каза джуджето. — Вземи тази малка торбичка! Въ нея ти ще слагашъ всичко, което ще ти подаря.

Тѣ повървѣха още малко и джуджето се спрѣ предъ нѣколко издигнати могилки отъ прѣстъ.

— Тукъ е царството на мравкитѣ. Ето ти едно перце отъ мравка. Сложи го въ торбичката. То ще те направи работливъ като мравка.

— Благодаря, благодаря, добро джудже! Азъ искамъ да бѣда работливъ. И мама, и татко